

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2801/2019
25.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босилковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Небојша Милосављевић, адвокат из ..., против туженог ЈКП "ББ" ..., кога заступа заступник директор ВВ, чији су пуномоћници Катарина Анђелковић и Часлав Анђелковић, адвокати из ..., ради утврђења повреде права потрошача, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 190/18 од 28.02.2019. године, у седници већа од 25.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 190/18 од 28.02.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 190/18 од 28.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П 20/17 од 29.08.2017. године, ставом 1. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је тужени повредио право тужиоца као потрошача услуге од општег интереса и то на тај начин што је крајем новембра 2016. године увођењем додатне услуге – накнаде за одржавање мерног инструмента у месечном износу од 150,00 динара без претходне измене одредаба уговора тј. обавештења тужиоца као потрошача комуналних услуга за коришћење воде из јавног резервоара фактичком једноставном неправичном изменом уговора што је противно члану 81. став 1. тачка 10. Закона о заштити потрошача, те да се након тога наложи туженом као вршиоцу услуга да одмах по пријему пресуде, а пре њене правноснажности настави са вршењем услуга у складу са законом као и пре повреде права потрошача. Ставом 2. изреке, наложено је тужиоцу да на име трошкова поступка исплати туженом 13.500,00 динара у року од осам дана по пријему пресуде.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 190/18 од 28.02.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца, а пресуда Основног суда у Куршумлији П 20/17 од 29.08.2017. године је потврђена у ставу првом изреке. Решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде је преиначено, тако што је обавезан тужилац

да туженом на име трошкова поступка исплати 7.500,00 динара у року од осам дана од пријема пресуде, а уместо досуђеног износа од 13.500,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном применом члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11, 55/14 и 95/18) је прописано да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Имајући у виду изнето, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или за ново тумачење права као ни за решавање правног питања од општег интереса, па нису ни испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Наиме, тужилац у овој парници тражи да се утврди да су му од стране туженог повређена права као потрошача јер је тужени увео нову услугу – накнаду за одржавање мерних инструмената са износом од 150,00 динара месечно без претходне измене међусобног уговора и обавештења тужиоца као корисника комуналних услуга у томе. Међутим, у поступку је утврђено да се не ради о новој услузи јер је тужени и до сада одржавао мерне инструменте већ само о новој накнади за то, с тим што је тужени о увођењу накнаде на одговарајући начин, по добијању сагласности од стране надлежног органа, обавестио потрошаче па и тужиоца преко своје огласне табле као и преко званичне Интернет странице, а спорну наплату је почео да врши по истеку законског рока. На описани начин тужени је испоштовао све обавезе из чл. 87. и 88. Закона о заштити потрошача ("Службени гласник РС" 62/14, 6/2016... 44/2018), па су због тога и нижестепени судови правилно одбили тужиочев тужбени захтев поступајући у складу са праксом овог суда (решење Врховног касационог суда Рев 2800/2019 од 25.09.2019. године).

Због свега наведеног и одлучено је као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни касациони суд је нашао да је иста недозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 2. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинскоправном спору са вредношћу спора од 10.000,00 динара, што је очигледно испод наведеног

цензуса за ревизију, то овај суд налази да је ревизија недозвољена применом члана 403. став 2. ЗПП у вези члана 488. став 1. истог закона.

Због свега напред наведеног, применом члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић